Quaresma - Primer diumenge

Per DavidG el dl., 12/02/2024 - 00:00

Gn 9,8-15
1Pe 3,18-22
Mc 1,12-15

Les lectures del primer diumenge de Quaresma ens porten tres boniques metàfores: l'arc de Sant Martí, el camí i el desert.

La primera d'elles: l'arc en el cel després del diluvi universal, quan, com en un prompte, Déu va voler fer net del que ell mateix havia creat. Sols es salvaren vuit persones i una representació dels animals que eren amb elles. En acabat, Déu s'adona que no pot deixar d'estimar els éssers que ha vivificat. Déu aprèn i es compromet a mai més tornar a deixar que un diluvi faci desaparèixer tot rastre de vida. L'ull humà veu la varietat de colors, efecte de la llum del sol a través de les gotes en suspensió després de la pluja. Aquesta bellesa, quan l'aiguat ha passat, dona a entendre a Noé i els seus que Déu fa un pacte d'amor amb ells, i que mai més se'n desdirà. Des d'aleshores, l'arc de sant Martí ha estat símbol de reconciliació, de pau, de benedicció. Logotips, samarretes, moviments, fotografies de l'arc sobre tot tipus de paisatge rememoren la combinació salvífica dels set colors. Aquesta és la primera metàfora amb que ens il·lustra avui la Paraula de Déu.

La segona metàfora és el camí. Déu té uns camins i al creient li cal aprendre a reconèixer per on passen aquests camins. El Senyor s'ofereix a encaminar i fer d'indicador necessari quan tot són indicis perdedors. Seran els humils, aquells que acceptin que sols no saben on son i cap on van. Son els que es saben pecadors, els que més es deixaran encaminar, dòcilment. Jesús diu de sí mateix que Ell és el camí. Ell és la manera de posar un peu rere l'altre, un alè a continuació de l'altre, d'obrar una acció que completi l'altre, per tal de fer de la pròpia una nova vida en Crist. El que és clar és que de Déu s'ofereix com el moviment amb el que donar resposta al fluir dels esdeveniments. Com si sols en moviment, en Ell, poguéssim ajustar-nos i discernir amb amor què cal fer a cada instant. Per això, és millor equivocar-se en la recerca, que romandre aturats, sense arriscar. Es millor el rellotge que funciona lleugerament endarrerit que el que aturat l'encerta dos cops al dia. El camí és una bona metàfora i les lectures d'avui ens ho recorden.

La tercera metàfora és la del desert. Allà hi passa Jesús quaranta dies, temptat per Satanàs i alimentat pels àngels, vivint entre animals feréstecs. Com en el cas de Noè, persones i animals comparteixen la prova de la supervivència, i també la benedicció de Déu que els ha creat. El desert és un temps de crisi, un temps que transcorre entre l'amenaça i l'oportunitat: l'amenaça de la pèrdua del que semblava essencial per a viure bé; l'oportunitat de descobrir nous recursos per a una existència tal volta més plena que l'anterior. Jesús vol passar pel desert abans de portar la Bona Nova de la proximitat afectuosa de Déu. Ell és el nou arc al cel que, travessant els camins, porta l'Evangeli al món en fets i paraules. L'empresonament de Joan precedeix la decisió d'un Jesús, ja madur, de predicar la Bona nova. El temps s'ha complert i és el moment de caminar sent camí al Pare. El desert, però, ha estat l'espai on Crist interioritza la manera com cal que el Regne s'obri pas.

Heus aquí les tres metàfores que la Paraula de Déu ens proposa avui. Però, si la metàfora és una comparació que, a través d' una figura, ajuda a entendre la realitat, quina és aquesta realitat? Perquè, finalment, som a la realitat! Sols l'adequació al que és real ens permetrà respondre al que Déu vol de nosaltres. Sols si som en la realitat, sense figures, viurem plenament feliços i no sols en un somni temporal i evasiu. Quina és la realitat que trobem rere l'arc de Sant Martí, el camí o el desert. De fet, ja n'hem apuntat alguna proposta. I el que podem desenvolupar a continuació, no deixarà de ser, de nou, una metàfora de la resposta que cadascú ha de donar. Què és l'arc de sant Martí al final del diluvi per a mi? Com sento que Déu m'encamina quan humilment accepto que no sé on paro? Per què els deserts de la meva vida poden ser per a mi una oportunitat més que una amenaça en Crist?

La bona notícia és que Déu està disposat a limitar-se per l'amor per nosaltres. Ell vol aprendre de la relació, es presta a corregir-se quan l'amor que li mostrem el descol·loca. Però també espera la millor versió nostra i no deixarà d'animar-nos en la conversió de les nostres passes cap a la trobada amb ell i entre nosaltres.

Sigui aquest temps de Quaresma un temps ple de noves oportunitats, com ho fou per a Jesús en el desert; un temps d'encaminar-nos constantment cap a l'abraçada amb ell i els germans; un temps per sentir que l'arc de sant Martí ens confirma el seu amor fidel. I la pluja, que haurà caigut, ens ofereixi una nova oportunitat de gestionar millor els recursos que venen del cel.

ETIQUETES
CAMÍ DESERT REALITAT